

49,800 km cyklo 37 most se sochami svatých, (444 m), barokní kamenný most je nejvýznamnější památkou v Bělé nad Radbuzou, byl postaven pravděpodobně mezi léty 1703 - 1723, má osm oblouků a šest pilířů, na kterých stojí sochy svatých.

50,900 km cyklo 37 U Černého rybníka - rozc., (492 m), Černý rybník místními zvaný také Bystřičák má rozlohu 3,5 ha. Je využíván ke sportovnímu rybaření - rybářský revír mimopstruhový 04 431 126 Černý rybník. V létě slouží také ke koupání, pláž se průběžně udržuje a seká. Je východiskem turistických a cyklistických tras pro oblast Růžova a Bystřice, leží na cyklotrase č. 37.

51,700 km cyklo 37 křižovatka cest, (515 m), pokračujeme přímo po cyklostezce 2280

52,500 km cyklo 2280 Bystřice, (538 m)

52,500 km cyklo 2280 Bystřice, (538 m)

54,200 km cyklo 2280 Hledsebe - hájovna, (577 m), německy Siehdichfür

54,900 km cyklo 2280 studánka, (599 m), vpravo za turistickým přístřeškem

58,300 km cyklo 2280 Pod Kamencem, (641 m), vyhlídkové místo

59,100 km cyklo 2280 odbočka cyklostezky 2280 vlevo, (612 m), pokračujeme přímo cyklostezkou 2282

62,100 km cyklo 2282 cíl Rekreační středisko Rybník, (533 m)

Mapa cyklotrasy je zobrazena na str. 26 až za popisem cyklotrasy na den 27.10. 2019

27.10. 2019

cyklotrasa (délka trasy 59,2 km, stoupání 1 292 m, klesání 1 292 m, čas 4:46 h)

0,000 km start Rekreační středisko Rybník, (533 m)

0,140 km cyklo 36 Rybník, (533 m)

3,000 km cyklo 36 pomník, (598 m), v lese poblíž hranic s Německem stojí malý pomníček, který připomíná památku Josefa Oczka, který padl 21. září 1938, odbočíme vlevo na cyklostezku 36, EV13

4,300 km cyklo 36 zřícenina zámku Dianahof, (600 m), lovecký zámek byl vystavěn v roce 1812 na místě vyhořelého poplužního dvora. Později byl doplněn kaplí sv. Kryštofa. V 19. století zde byla zbudována obora pro daňky a jeleny. Po druhé světové válce sloužil jako strážní dům pohraniční stráže. Dnes zde zbývají pouze rozvaliny. Od zříceniny loveckého zámku se vydáme zpět stejnou cestou.

5,800 km cyklo 36 bývalá Horní Huť, (579 m), osada Horní Huť stávala při česko-bavorské hranici, na levém břehu Schwarzbachu, na svahu kopce Pod Horní hutí. Po administrativní stránce byla částí Švarcavy. V 17. století byla na tomto místě, tehdy ještě v Bavorsku, vystavěna sklárna a okolo ní vyrostla osada. V průběhu 18. století sklárna zanikla. V roce 1766 došlo k úpravě hranic, takže se Horní Huť stala součástí Čech.

11,200 km cyklo 36 bod záchrany DO 014, (630 m), osada Úpor stávala při cestě od Novosedel na Grafenried, nedaleko odbočky na Schwarzach. Po administrativní stránce spadala pod Lučinu.

11,800 km cyklo EV13 hřbitov Nemanice, (633 m), vlevo ve směru jízdy, 30 m od cesty

11,900 km cyklo EV13 Bývalá Lučina, (633 m), **Grafenried**, či po druhé světové válce krátce **Lučina**, byla obec v okrese Domažlice. Ležela při současných česko-bavorských hranicích západně od Nemanic, do jejichž katastru dnes patří, a zanikla v padesátých a šedesátých letech 20. století v důsledku tvorby hraničního pásma. Zbylo po ní jen několik zřícenin.

Kostel sv. Jiří - upravené pozůstatky barokního kostela z roku 1775

13,600 km po zelené Bývalá Pila, (572 m), 150 m od rozcestníku směrem na sever stávala osada Pila v lesích mezi rovněž zaniklými sídly Mýtnice a Úpor v bažinaté pramenné oblasti přítoku Nemanického potoka. Po administrativní stránce spadala pod Lučinu. Osada byla postavena spolu s pilou, která jí dala název, přímo na břehu potoka. Až do roku 1764 stála v Bavorsku, po úpravách hranic připadla Čechům

15,400 km cyklo 36 Bývalá Mýtnice, (525 m), byla vesnice, která stávala na svahu nad Nemanickým potokem při křižovatce silnic z Novosedel na Vranov a již zaniklý Grafenried. Mýtnice vznikla někdy v 17. století a název je odvozen od místa, kde se vybiralo mýto. Až do roku 1764 totiž stála na hranici.

16,300 km cyklo 36 Novosedly, (564 m)

17,200 km cyklo 36 Nemanice, (508 m), u fotbalové hřiště **Nemanické duby** - tři duby jsou díky své výjimečnosti zařazeny mezi památné stromy České republiky

17,700 km cyklo 36 Nemanice, (528 m), **kostel sv. Jana Nepomuckého** byl zbudován v letech 1781 - 84 pod patronací rodu Stadionů. Ve 2. polovině 20. stol. značně zchátral, opravné práce byly zahájeny roku 1991 a trvaly téměř pět let. Hlavní oltář je vysoká tabernáková architektura rámovaná sloupy s rokokami a bočními brankami, pochází ze 2. poloviny 18. století.

18,200 km cyklo 36 Nemanický, (513 m)

19,900 km cyklo 36 PHM Lisková, (536 m)

22,300 km cyklo 36 Nad Bastlovým mlýnem, (713 m)

25,700 km cyklo 36 křižovatka, (874 m), pokračujeme vlevo po cyklostezce 36A

27,100 km cyklo 36A Odb. na Čerchov, (1 036 m)

27,500 km cyklo 36A Čerchov, rozhledna, (1 042 m), Čerchov je hora v jihozápadních Čechách, s nadmořskou výškou 1042 m je nejvyšším bodem Haltravské hornatiny, celého Českého lesa a okresu Domažlice. Do roku 1990 byl přístup k vrcholu, obsazenému armádou, zcela nemožný. Dnes v okolí bývalých vojenských objektů stojí 20 metrů vysoká zděná věž s plošinou ve výšce 16 metrů, na kterou se dostanete po 129 schodech. Z rozhledny se vám naskytne výhled na Babylon, Domažlice, Plzeň, Přírodu, Velký Javor a za dobré viditelnosti Alpy, Krušné hory. Otevřeno sobota a neděle 9:00 až 17:00.

27,900 km cyklo 36A Odb. na Čerchov, (1 036 m)

29,100 km po zelené Pod Čerchovem - rozc., (831 m)

32,000 km po červené Capartice - bus, (716 m)

33,300 km po modré Výhledy, (699 m), vyhlídkové místo

Pomník Jindřicha Šimona Baara - nadživotní socha J. Š. Baara na Chodsko (od sochaře Ladislava Šalouna) se nachází na místech, které si Baar velmi oblíbil a chodil sem často na procházky. Dříve se pod pomníkem každoročně pořádal festival chodského folklóru "Výhledy", ten se později přesunul do areálu Staré pošty v Klenčí, kde probíhá dodnes.

Pomník amerických vojáků - pomník připomínající padlé americké vojáky z dubna 1945

34,100 km cyklo 2287 sv. Vojtěch, (671 m), původní kaplička, jejíž věrnou kopii nynější stavba je, stávala v rokli zhruba 500 m pod hotelem Výhledy. Pro údajně záračný pramen Vojtěšky sem chodili místní i přespolní poutníci. Kvůli ochrannému pásmu vodního zdroje nemohla být kaplička obnovena na původním místě a tak byly základy původní stavby (jediné, co se dochovalo) přeneseny na stanoviště nové ("Na puchu").

36,300 km cyklo 2287 Klenčí pod Čerchovem, (529 m), Klenčí byla Chodská osada založená v roce 1325. V druhé polovině 17. století se z osady stalo Městečko. V roce 1969 pracovali v Městečku tři významné cechy a to pekařský, mlynářský a truhlářský. Kromě těchto cechů ve městě pracovali také hrmčíři a paličkovaly se tu krajky a vznikaly pěkné výšivky. V roce 1910 byla ve městě dokončena železniční trať vedoucí z Tachova do Domažlic. Koncem druhé světové války bylo městečko značně poškozeno bombardováním. V roce 1995 bylo Klenčí prohlášeno městskou památkovou zónou, s velmi pěknou lidovou architekturou.

Socha mistra Jana Husa - kamenný pomník známého teologa a reformátora.

Barokní kostel sv. Martina je nepřehlédnutelnou dominantou Klenčí a v jeho hrobce je kromě členů rodu Stadionů pohřben také "Lomikar" (Volf Maxmilián Lamingen), známý odpůrce Jana Sladkého Koziny v dobách chodské rebelie. Starý příběh, v němž Kozina pod šibenici vyzval Lomikara do roka a do dne na Boží soud, je znám celému českému národu. Ještě ve 20. století lidé chodili k okénku hrobky a házeli dovnitř kamení jako výraz nevole vůči Lamingenovi (vzhledem k rozmístění rakví však kamení dopadalo na úplně jinou rakev). Současný kostel byl vybudován na místě původního dřevěného zchátralého kostelíka, který nechal Filip Stadion v roce 1737 strhnout (některé prameny uvádějí rok 1734). Byly zpracovány plány na kostel nový a větší. Ten byl vysvěcen v roce 1746. Ostatky Lamingena tedy byly z původní hrobky s pietou uloženy v hrobce nového kostela.

Turistické informační centrum - otevřeno Út až Pá 10:00 až 16:00

Muzeum Jindřicha Šimona Baara - vzniklo v roce 1926 na spisovatelovo přání. Expozici dnes tvoří dva samostatné celky. V přízemí se nachází expozice věnovaná historii Klenčí a v patře pak literární památník a Baarův byt. Kontakt +420 379 795 325

Dům přírody Českého lesa - expozice dokumentuje vývoj a změny v krajině Českého lesa od osídlení v době středověké kolonizace, věnuje se rozvoji obcí v období baroka a za průmyslové revoluce a nepomíjí ani vysídlení německých obyvatel po 2. světové válce. Zaniklé obce zde mají své místo v jednotlivých expozicích, stejně jako ochrana přírody a přírodní bohatství. Maskotem zdejšího Domu přírody je čap bílý. Otevřeno Út až Pá 10:00 až 16:00, tel.: +420 379 795 325.

Stará pošta - v této budově z roku 1546 nacházející se v dolní části klenečského náměstí dříve sídlila celnice, pošta i zájezdní hostinec. Klenčí v minulosti leželo na důležité obchodní a poštovní cestě vedoucí z Prahy přes Plzeň do Waldmünchenu a dále do Řezna (Regensburgu). Přes Klenčí také pochodovala v dobách válek vojska a tak se stalo, že v roce 1799 (období napoleonských válek) zde přenocoval např. ruský generál Suvorov, když se vracel z tažení v Itálii. Tento hostinec měl ještě jednoho významného hosta a to v roce 1815 ruského cara Alexandra. V současné době se na "Staré poště" mimo jiné odehrává tradiční klenečský folklórní festival Výhledy - vždy první víkend v červenci. Dalšími významnými rodáky byli hudební skladatel **Jindřich Jindřich** (1876+1967) a spisovatel **Jan Vrba** (1889+1961).

Restaurace Haltrava, otevřeno SO a Ne 11:00 až 22:00.

39,300 km silnice 195 Postřekov, (493 m), Název pochází zřejmě od postřehování – pozorování, které Chodové prováděli ze strážnic na Haltravě. Připomínán je od roku 1325 jako sídlo svobodných lidí podléhajících přímo králi prostřednictvím královského purkrabího z Domažlic. Jako strážcům zemských hranic byla Chodům českými králi přiznána četná privilegia včetně osvobození od robot. Po bělohorské porážce v roce 1621 ztrácí postupně Chodové svoji nezávislost a po selských bouřích koncem 17. století jsou donuceni vzdát se výsad a přísahat poddanství. Místem nejradikálnějšího odporu Chodů v boji za nezávislost je právě Postřekov. Na přelomu 17. a 18. století přecházejí Chodové z poddanství Lamingu pod Stadiony, kde setrvávají až do začátku 20. století. Postřekov je charakteristický svou podhorskou polohou a neúrodnou půdou, která nemohla být dostatečných zdrojem obživy obyvatelstva. V Postřekově proto za Lamingena vznikla papírna, později proměněná na brusírnou skla. Postupně vzkvétá podomní krajkářství a začíná manufakturní tkalcovství. V těsné blízkosti Postřekova leží ves Mlýnec, která dnes již prakticky splýnula s Postřekovem. Mlýnec je připomínán roku 1379 jako poddanská ves pivoňského kláštera a poběžovického panství. Od Postřekova odděluje mlýnecké chalupy jen Mlýnecký potok. Obec je známá výrobou látek z přírodních materiálů a krajkářstvím.

Pomník generála Josefa Buršíka před rodným domem generálmajora Josefa Buršíka. Odhalen 26. října 2003. Josef Buršík (11.9.1911 až 30.6.2002) byl roku 2005 vyznamenán Řádem Bílého lva in memoriam.

Pomník Jana Čápa (17.9.1906 až 10.9.1944) byl český učitel a vlastenec. Za své názory byl zastřelen nacistickým četníkem.

Hasičské muzeum - stále se rozšiřující sbírka historické hasičské výbroje a techniky vznikla v roce 1999 a obsahuje motorové, ruční a parní stříkačky, hasičské automobily a stejnokroje. Většina techniky je plně funkční a místní dobrovolní hasiči se s ní pravidelně účastní hasičských soutěží v kategorii veteránů. Otevřeno So a Ne 10:00 až 12:00, kontakt tel.: +420 732 509 319 a +420 737 339 910.

Muzeum chodských krojů - zajímavá expozice o nejrozličnějších podobách chodského kroje. Prezentace krojů pro různé příležitosti a oblastí (Horní a Dolní Chodsko), význam a názvy jednotlivých prvků kroje - to vše v minimuzeu provozovaném přímo švadlenami zabývajícími se šitím chodských krojů. Návštěvu muzea je třeba předem domluvit na tel. 602 304 289 (Anna Burešová) či 728 708 759 (Marie Langová).

Pamětní síň obce Postřekov - stálá expozice historie Postřekova, která byla otevřena 5. května 2002. Otevření nutné domluvit na tel.: +420 379 796 219

Kaple sv. Jakuba - kaple vybudovaná na konci 19. století podle návrhu A. Čenského.

40,400 km cesta Nejsvětější Trojice, (491 m), zděná kaple u které bylo údajně pohřbeno pět vojáků Suvorovovy armády v roce 1799.

41,900 km cesta Nový Kramolín, (481 m), původní jméno obce – Gramatín, bylo zaznamenáno v roce 1654. Od roku 1854 se vesnice jmenuje Kramolín a současnou podobu získal název teprve roku 1886. Samotný vznik obce lze klást do doby ještě o několik desetiletí dříve než do roku 1379, ze kterého pochází první písemná zmínka o Kramolínu jako o vsi pusté. V té době byla ves součástí panství Pivoň augustiniánského kláštera a bylo tomu tak až do roku 1786, kdy obec připadla pod panství poběžovické. Roku 1800 koupil panství zemský advokát dr. Leonard Stohr. Od roku 1843 byl vlastníkem Leopold Thum – Hohenstein a v roce 1864 koupil panství František Coudenhove. Majetkem jeho rodu zůstalo celé panství až do r. 1945.

Dodnes je součástí obce rovněž malá kaplička čtvercového půdorysu z počátku 19. století stojící v severní části vsi a kamenná barokní plastika nejsvětější Trojice z roku 1755, která byla postavena na návsí na náklady J. J. Schröpfra.

43,200 km silnice 195 Vlkanov, (443 m), první písemná zmínka o obci pochází z roku 1361, kdy byl majitelem vsi Zdeněk z Vlkanova a Herštejna.

44,900 km cyklo 2141 Šitboř, (443 m), zřícenina **kostela sv. Mikuláše** - významná gotická nemovitá památka, patří k nejstarším v Plzeňském kraji. Jeho založení je připisováno pivoňskému klášteru, podle archeologických průzkumů kostel pochází patrně z poloviny 13. století. Kostel je ve zdevastovaném stavu a je z něj zřícenina, která je však chráněna jako kulturní památka České republiky. Od roku 2017 prochází kostel obnovou. Byla opravena střecha presbytáře a věžní báň. Dnes se již pracuje na celkové obnově kostela.

Památník Jana ze Šitboře - literát, pedagog, městský písař a notář a správce městské školy v Žatci, známý též jako Jan ze Žatce, žil v druhé polovině 14. a začátkem 15. století.

46,700 km cyklo 2141 Poběžovice, (426 m), původ názvu vsi a městyse Poběžovice lze odvodit pravděpodobně od osobního jména Pobieh či Pobiez, což lze předpokládat i z latinského zápisu z roku 1379. Poprvé jsou Poběžovice připomínány v roce 1359, kdy patřily Zdeňkovi z Ronšperka spolu s blízkými statky Valtířovem, Vlkanovem, díly Šitboře a Starého Herštejna. Ronšperkové vybudovali první tvrz. Ve druhé polovině 15. století Dobrohost z Ronšperka vystavěl gotický hrad s hradbami a kostel, v němž byl roku 1506 pohřben, jeho náhrobní deska se dochovala dodnes. Roku 1502 byly Poběžovice povýšeny na město. Roku 1526 získali Poběžovice páni z Gutštejna, kteří je roku 1543 prodali bratrům ze Švamberka. V poběžovické době byl majetek zkonfiskován královskou komorou. Dědictvím po Janu Jindřichovi z Bedenberka byl statek převeden do majetku dvorského rady a hejtmána hradeckého kraje Daniela Norberta Pachty z Rájova, po jehož smrti jej zdědila dcera Anna Felicianá, provdaná za Matyáše Bohumíra z Wunschwitz, který se vrátil z tureckého zajetí a dal v letech 1682 až 1695 hrad přestavět do podoby raně barokního zámku. V té době u něj pobýval sochař Jan Brokoff, uprchlý z Prahy před morem. Hned po příjezdu vyřezal dřevěné modeletto pro nejstarší sochu Jana Nepomuckého, odlitou roku 1683 do bronzu na Karlův most v Praze. Syn Bohumír Daniel panství zanechal. Další majitelé se na zámku rychle střídali, za první pruské války roku 1741 sloužil dokonce jako vojenský lazareť. Roku 1844 byl držitelem Leopold Thum–Hohenstein, který proměnil zámeckou zahradu v anglický park. V polovině 19. století zde pobýval mladý Bedřich Smetana, který v rodině Thunů působil jako učitel hudby Leopoldových dcer. V roce 1864 zakoupil Poběžovické panství rod Coudenhovů za cenu téměř milion zlatých. Hrabě Heinrich Coudenhove–Kaleri působil jako vyslanec v Japonsku, kde se seznámil s krásnou Micuko Aojama, se kterou se oženil a v roce 1896 spolu přijeli do Poběžovic. Heinrich a Micuko měli 7 dětí. Z nich nejvýznamnější – Richard Mikuláš Coudenhove–Kaleri byl prvním prezidentem Panevropské unie. Coudenhovům byl všecek majetek roku 1945 zkonfiskován podle Benešových dekretů.

V Poběžovicích žila početná židovská obec, která ale nepřežila nacistickou okupaci. Po roce 1945 došlo k odsunu většinového německého obyvatelstva a město bylo dosídleno Čechy. Zámek spolu s panstvím byl po válce zabaven rodině Coudenhovů a zestátněn. Za komunismu Poběžovice kvůli své poloze na periferii upadají.

Kostel Nanebevzetí Panny Marie je gotická stavba založená kolem roku 1500. Ve druhé polovině 17. století byl objekt barokně přestavěn. Dříve měl kostel dvě věže, jedna z nich byla na začátku 20. století pro špatný technický stav stržena. Interiér kostela, krytý kazetovým stropem, obsahuje hodnotné zařízení ze 17. až 19. století.

Synagoga - dnes již zničená poběžovická památka, byla založena v roce 1806. V její blízkosti stávala modlitebna s rituální lázní, ve které se v roce 1744 koupal zakladatel ortodoxního židovského směru chasidů Jisra'el ben Eli'ezer (Ba'al Šem Tov), který potvrdil léčivé účinky lázně. Poběžovice se proto až do druhé světové války staly poutním místem členů tohoto směru. Po holocaustu za druhé světové války v Poběžovicích židovská komunita zanikla a synagoga byla zničena. Zbytky mikve se dochovaly dodnes, ale díky svému umístění na soukromém pozemku jsou nepřístupné.

49,400 km cyklo 2141 Hvoždany, (506 m), první písemná zmínka pochází z roku 1239
 51,300 km cyklo 2282 Načetín, (553 m), poprvé je zmiňován na začátku 16. století, jako majetek pražského arcibiskupství. Později obec patřila k panství Horšovského Týna. V roce 1939 mělo sídlo 38 domů a 155 obyvatel. Před obcí Načetín se nachází zděná kaple.

52,400 km cyklo 2282 Hora Svatého Václava, (551 m), první písemná zmínka o obci pochází z roku 1239. Zdejší kostel je zmiňován v roce 1359 jako opevněný kostel (kostelec). Strategicky položené místo hrálo zřejmě ve středověku nezanedbatelnou úlohu. Obec patřila pražskému arcibiskupství se správou z Horšovského Týna. Roku 1434 patřila Bohušovi z Tasnovic. Později se dostala do rukou pánů z Ronšperka (Poběžovic). Jan mladší z Lobkovic vyplatil roku 1545 kostel Sv. Václava od pána ze Švanberka a sídlo připojil k panství Horšovský Týn. Až do roku 1785 spravovali kostel kněží Pivoňského kláštera. V roce 1930 tvořilo zástavbu 29 objektů s popisným číslem obydlí 154 obyvateli.

Kostel Sv. Václava - první zmínky o kostelu se vyskytují kolem roku 1345. Již v roce 1384 je kostel zmiňován jako farní, patřící do horšovskotýnského arcijáhensství. Pramen z roku 1545 uvádí kostel Sv. Václava v "Hrúbích" (tzn. příkopech). Později byla obec administrována augustiniány z nedaleké Pivoň. Farnost byla obnovena roku 1788, matriky jsou vedeny od roku 1680. Okolí kostela bylo opevněno a stávala zde i tvrz. Rozměry kostela jsou překvapivě monumentální a vybočují z dobových zvyklostí. Kostel má gotický presbytář a loď z 15. století se starší věží z druhé poloviny 14. století. Celý byl barokně upraven v 17. století. Původní farní budova zmiňovaná v roce 1707 byla zároveň také školou. Po požáru v roce 1927 byla roku 1932 nově postavena fara. V 90. letech 20. století byla opravena střecha a uvnitř kostela zřízena podlaha. Střecha bez okapů a nemožnost odvětrání velkého množství vlhkosti způsobuje extrémní zavlhčení zdiva, které je hlavní závadou kostela. Jedná se o ohroženou stavbu.

54,200 km cyklo 2282 Šidlákov, (665 m), je poprvé připomínán v roce 1379. Po dlouhé období pak patřil k hostouňskému statku. Asi 480 m směrem vlevo se nachází **Šidlákovský menhir**, který stojí osamoceně nad vsí Šidlákov. Toto místo umožňuje široký výhled do kraje, především na severovýchod.

59,200 km cyklo 2282 cíl Rekreační středisko Rybník, (533 m)